

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Foca domnului Cleghorn

Judith Kerr

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

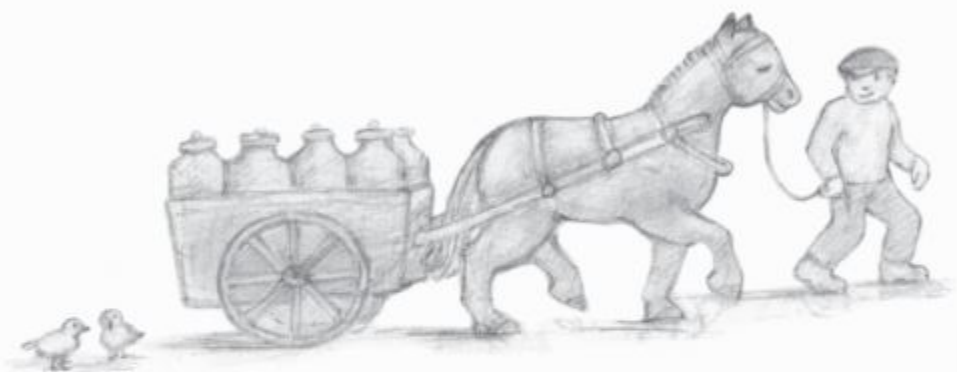
LITERAȚI

Domnul Albert Cleghorn stătea pe balconul apartamentului său și privea răsăritul soarelui. Era un răsărit de soare foarte frumos, dar cerul în nuanțe de roz și portocaliu nu-l înveselea.

E ora șapte dimineața, s-a gândit el. Ce-avea să facă o zi întreagă?

În mod normal, la această oră, domnul Cleghorn era deja la prăvălia lui, ocupat să-l trimită pe traseu pe băiatul care distribuia ziarele, să expună edițiile zilei și să le vândă – împreună cu

tutunul de pipă și acele țigări nou-apărute – călătorilor matinali aflați în drum spre gară. Mai târziu, rearanja cele douăsprezece borcane cu tot felul de bomboane colorate, care trebuiau să fie gata atunci când copiii ieșeau de la școală, și mai schimba o vorbă cu doamnele din zonă care aveau nevoie de un creion, de un carnețel sau de niște hârtie maro de împachetat.

N-ar fi trebuit să vând prăvălia, se gândea domnul Cleghorn, deși cumpărătorii îi plățiseră o sumă frumoasă. Ce-o să fac eu acum?

Jos, strada începea să prindă viață. Lăptarul își conducea calul de la o casă la alta, iar poștașul – ridicând privirea și văzându-l pe domnul Cleghorn pe balcon – l-a salutat fluturând din mână, apoi i-a făcut semn că avea o scrisoare pentru el. Când domnul Cleghorn a coborât s-o ia, l-a găsit pe portar

certându-se cu o doamnă micuță, de vârstă mijlocie. Doamna avea o colivie cu o pasăre în ea, iar portarul urla ca de obicei.

— Fără animale de companie! striga el. Știți regulamentul! Fără animale de companie în apartamente!

— Of, pentru Dumnezeu! spunea doamna cea micuță. E un biet canar, e al surorii mele, iar eu am grijă de el câteva zile.

— Ei bine, atunci sper să dispară până la sfârșitul săptămânii, a spus portarul și s-a retras în spatele ferestrei de la cămăruța lui, atent să vadă dacă mai sunt și alții care încalcă regulamentul.

Doamna a făcut o figură amuzată spre domnul Cleghorn, iar acesta s-a dus să-și ia scrisoarea. Era de la vărul William. Aveau o vară bună, scria William și, datorită turiștilor, aface-rea cu pescuitul înflorea. Așadar, când venea Albert să stea pe la ei? În plic era și o carte poștală cu imaginea portului pe care erau tipărite cuvintele „Mi-aș dori să fii aici“.

William îl invita mereu pe domnul Cleghorn pe la el. În trecut, acesta nu voise să plece de la prăvălie, dar acum s-a gândit – *De ce nu?* –, ar fi mai bine decât să stea abătut în apartamentul lui, neavând nimic de făcut. A urcat grăbit scările și deodată ziua nu i s-a mai părut pustie.

Mai întâi i-a scris vărului că acceptă invitația. A cumpărat un timbru de la poștă și a pus scrisoarea în cutia poștală. Apoi a dat geamantanul jos de pe dulap și s-a gândit ce să pună în bagaj. Câteva zile mai târziu, era deja în tren, pe de-o parte încântat și pe de altă parte întrebându-se ce-i trebuise să plece de-acasă.

